

Arrest

**nr. 184 385 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A. N. S. wordt op 23 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient op 16 juli 2015, in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer A. N. S., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 september 2015 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing, die verzoekster op 26 november 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit het strafregister voorlegt als bewijs van goed gedrag en zeden. Echter blijkt uit de vaststellingen van de ambassade dat de stempels en handtekening op dit document werden geprint en bijgevolg niet origineel zijn.

In casu is dan ook niet voldaan aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden aangezien het voorgelegde document frauduleus is.

Overwegende daarnaast dat volgens het visumdossier de aanvraagster geboren is op 01/01/1974. Echter de foto's die werden aangebracht op het aanvraagformulier, medisch attest en uittreksel strafregister weerspiegelen is geen geval deze opgegeven leeftijd; dit impliceert dat er ernstige twijfels heersen omtrent de werkelijke identiteit van de aanvraagster.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat het neergelegde uittreksel van goed gedrag en zeden niet origineel zou zijn en de foto's van verzoekende partij zouden niet overeenkomen met de opgegeven leeftijd.

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis [...]:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

[...] Verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij stelt dat het uittreksel uit het strafregister niet kan aanvaard worden. Verwerende partij aanvaardt immers geen enkel Somalisch document, aangezien de Somalische regering door België niet werd erkend. Geen enkel Somalisch document kan aldus worden gelegaliseerd aangezien steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld.

Het is dan ook juist in dergelijke gevallen dat verwerende partij toepassing moet maken van artikel 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan aldus geen enkel ander document neerleggen om haar goed gedrag en zeden te bewijzen. Verwerende partij maakt het verzoekende partij onmogelijk en, wanneer de beslissing verder wordt gelezen, lijkt dit ook de bedoeling te zijn. Verwerende partij lijkt immers over een “zesde zintuig” te beschikken met betrekking tot het schatten van de leeftijd van mensen en zij geneert zich ook geenszins om beslissingen op basis van haar vermeende zesde zintuig te onderbouwen (cf. II.1.5.).

Verwerende partij kon in casu overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

[...] Nog frappanter is de volgende stelling van verwerende partij:

“Overwegende daarnaast dat volgens het visumdossier de aanvraagster geboren is op 01/01/1974. Echter de foto’s die werden aangebracht op het aanvraagformulier, medisch attest en uittreksel strafregister weerspiegelen in geen geval deze opgegeven leeftijd, dit impliceert dat er ernstige twijfels heersen omtrent de werkelijke identiteit van de aanvraagster.”

Verwerende partij stelt dat de foto’s van verzoekende partij niet haar opgegeven leeftijd zouden weerspiegelen en twijfelt aldus over de identiteit van verzoekende partij. Deze redenering is wel zeer kort door de bocht. Als verwerende partij als weigeringsmotief het uiterlijk van een persoon –en haar appreciatie van de vermeende leeftijd – mag weerhouden, dan staat de deur open voor alle mogelijke vormen van willekeur...

Als verwerende partij dan toch twijfelt aan de leeftijd van verzoekende partij, dan had zij op z’n minst een botscan kunnen voorstellen, in plaats van zonder meer een negatieve beslissing te nemen...Dit is trouwens ook de bedoeling geweest van artikel 12§6 Vreemdelingenwet, waaronder verzoekende partij zonder enige twijfel ressorteert.

Volstaan een paspoort niet als identiteitsbewijs? Komt het verwerende partij toe deze officiële documenten in twijfel te trekken?

In casu betreft het telkens verzoekende partij.

Het feit dat verzoekende partij er relatief jong uitziet en met andere woorden ‘goed bewaard’ is, kan niet verweten worden aan verzoekende partij. Daarenboven kan dit absoluut geen reden zijn om een visum te weigeren aan verzoekende partij.

Verzoekende partij meent echt dat verwerende partij zeer onredelijk te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Meer nog.

Als verwerende partij dergelijke veronderstellingen (“fraude”) met stelligheid durft te poneren, mag toch minstens verwacht worden van een behoorlijk bestuur dat zij deze veronderstelling goed kan onderbouwen. De loutere stelling dat de foto’s op de neergelegde documenten niet de leeftijd van verzoekende partij zouden weerspiegelen, zonder enig tastbaar bewijs voor te leggen, kan dan ook niet aanvaard worden en is een rechtsstaat onwaardig... Volgende keer kan verwerende partij misschien met een wichelroede of een pendel bepalen of iemand al dan niet de partner is van de in België erkende vluchteling?

Indien verwerende partij daadwerkelijk twijfelde aan de leeftijd/identiteit van verzoekende partij, kon verwerende partij in casu dus overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen conform artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet, desgevallend via de Belgische ambassade of kon zij bijvoorbeeld een botscan voorstellen.

Verwerende partij insinueert dus geheel onterecht dat zij twijfelt aan de identiteit van verzoekende.

Verwerende partij is in de thans bestreden beslissing wel heel onredelijk.”

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen elke grondslag missen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoekende partij ten onrechte uitgaat van de premisse dat het uittreksel uit het strafregister niet aanvaard werd omdat het niet gelegaliseerd is.

Dit vormt evenwel niet het weigeringsmotief in kwestie. Integendeel motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt:

“Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat betrokkene een uittreksel uit het strafregister voorlegt als bewijs van goed gedrag en zeden. Echter blijkt uit de vaststellingen van de ambassade dat de stempels en handtekening op dit document werden geprint en bijgevolg niet origineel zijn.

In casu is dan ook niet voldaan aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden aangezien het voorgelegde document frauduleus is.

(...) [...]

Het voorgelegde uittreksel uit het strafregister werd dan ook niet geweigerd omdat het niet gelegaliseerd werd, doch wel omdat uit de vaststellingen van de ambassade blijkt dat de stempels en handtekening op dit document werden geprint en bijgevolg niet origineel zijn.

Om die reden kan de kritiek van verzoekende partij al niet worden aangenomen.

Verzoekende partij betwist noch ontkent in het verzoekschrift overigens de vaststellingen van de ambassade, met name dat de stempels en handtekening op het voorgelegde uittreksel geprint zijn en niet origineel zijn.

Verweerder laat verder nog gelden dat verzoekende partij ook niet aantoont dat ten onrechte geen toepassing zou zijn gemaakt van artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

Immers luidt deze bepaling als volgt:

[...]

Verzoekende partij ziet over het hoofd dat voormelde bepaling paragrafen betrekking hebben op de situatie waarbij het familielid van een erkende vluchteling (of een persoon aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend) de ingeroepen bloed- of aanverwantschaps-banden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten. In casu heeft het betwiste weigeringsmotief geen betrekking op het niet kunnen aantonen van de bloed- of aanverwantschap, doch wel op de vaststelling dat een frauduleus uittreksel uit het strafregister wordt voorgelegd.

Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op de niet-betwiste vaststellingen inzake het frauduleuze karakter van het voorgelegde uittreksel uit het strafregister, een persoonlijk onderhoud met betrokkene te organiseren. Verzoekende partij haar betoog mist feitelijke en juridische grondslag.

In een volgend onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het andere weigeringsmotief van de bestreden beslissing, met name dat er ernstige twijfels heersen omtrent de werkelijke identiteit van de aanvrager. Zij houdt voor dat verweerder partij minstens een botscan had kunnen voorstellen, en het haar 'niet kan verweten worden dat zij er relatief jong en met andere woorden 'goed bewaard' uitziet'.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het eerste motief op zich volstaat opdat de bestreden beslissing ten genoegen van recht zou zijn gemotiveerd, zodat de kritiek van verzoekende partij gelet op het voorhanden zijn van dit andere en determinerend motief, niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog laat gelden dat het uiteraard aan verzoekende partij zelf toekomt om haar werkelijke identiteit aan te tonen. In casu heeft verzoekende partij bij haar aanvraag verschillende stukken met foto gevoegd, waaronder een medisch attest en uittreksel strafregister, en werd ook op het aanvraagformulier een foto gevoegd, doch weerspiegelen deze foto's geen vrouw die geboren zou zijn in 1974 en aldus op datum van de aanvraag 41 jaar oud is. Om die reden merkt de gemachtigde van de staatssecretaris ten overvloede nog op dat er ernstige twijfels zijn inzake de werkelijke identiteit van de aanvrager.

Verzoekende partij haar kritiek weerlegt het voormelde niet, en kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die op zich ook reeds voldoende ondersteund wordt door het eerste motief.

Tot slot laat verweerder gelden dat verzoekende partij in de uiteenzetting van het middel niet is ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM noch van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet (behoudens een verwijzing naar artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet).

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

[...] Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans kreeg haar echtgenoot de vluchtelingenstatus in België en kan van hem dus redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij in Somalië gaat wonen ten einde zijn familieleven met zijn echtgenote verder te zetten.

Zijn echtgenote heeft tevens de Somalische nationaliteit, dus het is evenmin duidelijk –mocht er door verwerende partij nog een derde land weerhouden worden om het familieleven verder te zetten- in welk ander land dit zou kunnen.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

De scheiding van de beweerde gezinsleden is geenszins het gevolg van de bestreden beslissing, doch bestaat reeds jaren (minstens sedert 12.2012, toen dhr. [A.N.S.] een asielaanvraag in België heeft ingediend).

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM inroepen.

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat er ernstige twijfels zijn inzake de werkelijke identiteit van verzoekende partij. De aan de aanvraag gevoegde foto's weerspiegelen immers niet de opgegeven leeftijd (van 41 jaar, want geboren in 1974). Zodoende staat geenszins vast dat betrokkene wel de echtgenote is van dhr. [A.N.S.].

Terwijl uit het gehoorverslag bij het CGVS op 07.11.2014 blijkt dat de echtgenoot, hoewel deze minstens sedert 12.2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen, en dit pas de laatste vijf maanden had gedaan.

De verweerder laat daarenboven, in de mate zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van enig familieleven, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

Het loutere gegeven dat dhr. [A. N. S.] erkend werd als vluchteling in België, maakt uiteraard niet dat betrokkene enkel in België met hem een gezinsleven kan ontwikkelen, en verzoekende partij de wettelijke vereisten zomaar naast zich kan neerleggen en toch tot binnenkomst en verblijf zou moeten worden gemachtigd.

De in casu bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

In casu ontkent verzoekende partij niet dat zij bij haar aanvraag een frauduleus document heeft voorgelegd (uittreksel uit het strafregister waarop de stempels en handtekening gespoten zijn en dus niet origineel zijn).

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om niet-frauduleuze stukken voor te leggen bij de aanvraag, opdat hieraan enig gunstig gevolg zou kunnen worden verleend (waarbij verzoekende partij tevens dient aan te tonen te voldoen aan alle wettelijke vereisten).

Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28

mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De minister kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog een schending inroept van de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat verzoekende partij dit niet nader toelicht.

Ten overvloede wijst verwerende partij er nog op dat artikel 8 EVRM ook geen motiveringsplicht inhoudt. Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Ook de materiële motiveringsplicht vereist niet dat het bestuur expliciete motieven inzake artikel 8 EVRM opneemt in een beslissing tot weigering van een visum.

Zie het zeer recente arrest nr. 233.125 van 3 december 2015:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.” (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015; zie ook de arresten van de Raad van State met nr. 220.930 van 10 oktober 2012, en nr. 223.744 van 5 juni 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.3.2. De relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

[...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie

maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. [...]

§ 3bis. [...]

§ 4. [...]

§ 5. *Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.*

§ 6. *Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.*

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. [...]"

Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de aanvrager, indien hij ouder is dan achttien jaar, bij zijn aanvraag een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document dient voor te leggen.

Verweerder geeft in de eerste plaats aan dat het in casu voorgelegde uittreksel uit het strafregister niet kan worden aanvaard, onder verwijzing naar artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht – dat bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het volgens deze wet toepasselijk recht –, en omdat uit de vaststellingen van de ambassade blijkt dat de stempels en de handtekening op dit document werden geprint en deze bijgevolg niet origineel zijn. Er wordt aldus besloten dat het voorgelegde document frauduleus is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op de bevoegde Belgische ambassade inderdaad werd vastgesteld dat het voorgelegde uittreksel uit het strafregister een “*fantasiedocument*” betreft, nu de handtekening en stempels hierop zijn gespoten. De Raad stelt vast dat verzoekster dit gegeven wezenlijk ook niet betwist in haar middel.

Verzoeksters betoog dat Somalische documenten volgens de Belgische autoriteiten per definitie onbetrouwbaar zouden zijn en aldus nooit worden gelegaliseerd, is niet van aard te weerleggen dat het in casu voorgelegde uittreksel uit het strafregister, of gelijkwaardig document, frauduleus is. In dit verband merkt de Raad op dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen voorgelegde documenten die duidelijk nagemaakt en frauduleus zijn, enerzijds, en andere documenten die uitgaan van de autoriteiten van het land die niet worden gelegaliseerd omdat België de regering van Somalië niet erkent, anderzijds. Het standpunt van verweerder in de nota dat verzoeksters kritiek er ten onrechte van uitgaat dat het uittreksel uit het strafregister niet werd aanvaard omdat het niet is gelegaliseerd, dient te worden bijgetreden. Zo wordt in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik gesteld dat de voorgelegde bewijsstukken uit Somalië – waaronder ook de geboorteakte, het medische attest en het huwelijksattest – niet worden aanvaard omdat deze documenten niet in aanmerking zouden komen voor legalisatie. Enkel wat het voorgelegde uittreksel uit het strafregister betreft, wordt vastgesteld dat het een duidelijk frauduleus document is en om deze reden niet kan worden aanvaard. Wat de overige stukken betreft, wordt op zich niet aangegeven dat deze niet kunnen worden aangewend in het kader van de aanvraag gezinshereniging, niettegenstaande deze evenmin zijn gelegaliseerd. De vaststelling dat een document een “*fantasiedocument*” is en duidelijk frauduleus is, is een totaal andere weigeringsgrond dan de vaststelling dat een document niet in aanmerking zou komen voor legalisatie omdat België de regering van Somalië niet erkent.

Verzoekster kan aldus niet worden bijgetreden waar zij op algemene wijze stelt als zou verweerder geen enkel document uit Somalië aanvaarden in het kader van de gezinshereniging omdat de Somalische regering door België niet wordt erkend. Een dergelijke conclusie kan niet worden getrokken uit de bestreden beslissing zelf en wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt. In het licht hiervan maakt verzoekster ook niet aannemelijk als zou zij, nu België geen enkel document uit Somalië aanvaardt, geen enkel ander document hebben kunnen neerleggen om haar goed gedrag en zeden te bewijzen en de bewijsvoering voor haar onmogelijk worden gemaakt. Op geen enkele wijze maakt verzoekster aannemelijk dat zij geen uittreksel uit het strafregister of bewijs van goed gedrag en zeden zou kunnen voorleggen dat uitgaat van de plaatselijke autoriteiten, net zoals zij een geboorteakte en huwelijksattest van de plaatselijke autoriteiten kon voorleggen.

Verzoekster betoogt op dit punt verder dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen betreffen evenwel specifiek de situatie van een familielid van een erkend vluchteling of subsidiaire beschermde die geen officiële documenten kan voorleggen ter staving van de bloed- of aanverwantschapsband en het bewijs van deze bloed- of aanverwantschapsband. Het voor te leggen uittreksel uit het strafregister staat hier los van, zodat niet blijkt dat verzoekster op dit punt dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen.

De overige kritiek van verzoekster is gericht tegen de verdere motivering in de bestreden beslissing dat zij volgens het visumdossier is geboren in 1974 – ofwel op datum van het nemen van deze beslissing een leeftijd had van 41 jaar oud – terwijl de foto's aangebracht op het aanvraagformulier, het medisch attest en het uittreksel uit het strafregister in geen geval deze opgegeven leeftijd weerspiegelen, waardoor er ernstige twijfels bestaan omtrent de werkelijke identiteit van de aanvrager. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat het door verweerder neergelegde administratief dossier weliswaar de betreffende stukken bevat, of kopieën hiervan, doch zonder dat de foto's hierop voldoende duidelijk zijn te zien. Dit motief kan aldus niet worden gecontroleerd door de Raad en vindt aldus geen of onvoldoende steun in het administratief dossier zoals dit werd neergelegd op de Raad. Verzoekster kan op dit punt verder ook worden gevolgd dat het kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding om louter op basis van foto's op het visumformulier, het medisch attest en het uittreksel uit het strafregister die een jonger persoon lijken voor te stellen, de identiteit van de aanvrager in twijfel te trekken, te meer nu ook een paspoort werd voorgelegd waarvan niet wordt betwist dat dit paspoort verzoekster toebehoort noch wordt aangegeven dat de hierin vervatte foto dan niet gelijkt op verzoekster of de foto's op de overige documenten of omtrent dit paspoort bemerkings worden gemaakt. Er blijkt verder ook niet dat de ambassade op dit punt bemerkings maakte of twijfels uitte omtrent de identiteit van de aanvrager. Verweerder geeft op dit punt in wezen ook slechts aan "*ernstige twijfels te hebben*", doch van een zorgvuldig en redelijk handelend bestuur kon in deze situatie dan worden verwacht dat het verdere acties zou hebben ondernomen in dit verband, bijvoorbeeld een nader onderzoek door de ambassade die verzoekster in persoon kan uitnodigen, indien op deze grond de aanvraag zou worden geweigerd. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij aangeeft dat het zonder meer afwijzen van een visumaanvraag op basis van een inschatting van de leeftijd van een persoon aan de hand van voorgelegde foto's de deur kan openzetten naar willekeurige beslissingen. Niettemin, ook al kan dit motief niet standhouden, dient te worden aangenomen dat de op dit punt aangebrachte kritiek is te beschouwen als een kritiek op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl het eerste motief – dat het voorgelegde uittreksel uit het strafregister een frauduleus document betreft – in beginsel gelet op de aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet reeds kan volstaan om de visumaanvraag te weigeren, zoals ook wordt betoogd in de nota en waaromtrent verzoekster ter terechtzitting geen bemerkings heeft gemaakt. De Raad stelt aldus vast dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Een schending van de artikelen 10 of 12bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.3.3. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat verweerder in de situatie dat een gezins- of familieleven is aangetoond op grond van artikel 8 van het EVRM dient over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen en in casu nergens uit het dossier blijkt dat verweerder hiertoe is overgegaan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen stelt niet in te zien dat de thans bestreden beslissing zou kunnen leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, nu het noch een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht betreft noch een verwijderingsmaatregel, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Verzoekster gaf in het kader van haar visumaanvraag aan in 1995 te zijn gehuwd met de heer A. N. S., die op 23 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België werd erkend als vluchteling. Haar aanvraag bestond erin haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen om het gezinsleven hier te kunnen verderzetten. Deze situatie kan wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, waarbij de Raad benadrukt dat dit verdragsartikel in bepaalde gevallen een land ook positieve verplichtingen oplegt om een gezinsleven met een in België verblijvende vreemdeling op zijn grondgebied toe te staan. Er kan in dit verband worden verwezen naar het arrest Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 mei 1985 (nr. 9214/80). Deze zaak betrof een geschil over immigratie alsook over het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat de scheiding van de gezinsleden als dusdanig niet het gevolg is van de bestreden beslissing of enig handelen van de Belgische Staat en reeds minstens sinds december 2012 – met name de datum waarop de echtgenoot asiel vroeg in België – bestaat, doet hieraan geen afbreuk. In dit verband wordt opgemerkt dat een verdere, toekomstige scheiding van de echtgenoten, met een risico op verbreking van de ingeroepen gezinsbanden, wel degelijk verband houdt met de thans bestreden beslissing. Wat de in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt erop gewezen dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en niet blijkt dat de feiten zoals deze zich in deze rechtspraak voordeden dezelfde zijn als deze van de thans voorliggende zaak.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Voormeld verdragsartikel definieert niet de begrippen ‘*gezinsleven*’ en ‘*privéleven*’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan te betwisten dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Hij geeft aan dat verzoekster zulks niet of onvoldoende zou aantonen. Hij wijst in dit verband op het gestelde in de bestreden beslissing waarbij ernstige twijfels worden geuit met betrekking tot de werkelijke identiteit van de aanvrager waardoor het geenszins zou vaststaan dat verzoekster de echtgenote is van A. N. S. Daarnaast wordt gewezen op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan. Voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, duidt verweerder dat in casu een situatie van eerste toelating voorligt waarin een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en zet hij uiteen waarom volgens hem in casu geen positieve verplichting voor de Belgische Staat blijkt.

In wezen hanteert het EHRM twee criteria om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan: enerzijds wordt het bestaan van een bloed- of aanverwantschap nagegaan en anderzijds wordt vereist dat de familiale band voldoende “*hecht*” is en er voldoende nauwe feitelijke banden/effectief beleefde hechte persoonlijke banden zijn.

Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip ‘*gezinsleven*’, zelfs als het gezinsleven – zoals bij een visumaanvraag – nog niet volledig is gevestigd (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

In casu brengt verweerder geen bemerkingen naar voor met betrekking tot het door verzoekster voorgelegde paspoort, aan de hand waarvan zij haar identiteit aantoonde. Wel wordt de identiteit van de aanvrager in de bestreden beslissing in twijfel getrokken aan de hand van foto's op andere documenten, doch dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waarbij werd geoordeeld dat verweerder kennelijk onredelijk en onzorgvuldig handelde waar hij louter op basis van de foto's op het aanvraagformulier, het medisch attest en het uittreksel uit het strafregister de identiteit van de aanvrager in twijfel trok. Aldus blijkt niet dat dit motief kan standhouden of nog kan worden aangewend om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in twijfel te trekken. Het is verder niet betwist dat verzoekster bij haar visumaanvraag een stuk voorlegde ter staving van de huwelijksband met een in België erkend vluchteling, met name een huwelijksakte. Verweerder betwist op zich niet dat dit stuk dienstig kan worden aangebracht ter staving van de verwantschapsband.

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder – afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden – voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland – met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan – en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twifelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekeken.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

Voor een beantwoording van deze rechtsvraag kan worden teruggerepen naar de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), waarvan de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen.

Artikel 11.2 van de richtlijn 2003/86/EG – dat specifiek handelt over de gezinshereniging met erkende vluchtelingen – voorziet onder meer dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”. Artikel 17 van deze richtlijn luidt: “In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C- 356/11 en C- 357/11 oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie als volgt:

“70 Artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 legt de lidstaten nauwkeurige positieve verplichtingen op, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden. Zij dienen in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (zie arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C- 540/03, Jurispr. blz. I- 5769, punt 60).

71 Deze bepaling verlangt wel dat de onder meer in hoofdstuk IV van richtlijn 2003/86 vermelde voorwaarden in acht worden genomen. Artikel 7, lid 1, sub c, van deze richtlijn vormt een van die voorwaarden en bepaalt dat de lidstaten het bewijs kunnen verlangen dat de gezinshereniger over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt die, zonder dat een beroep hoeft te worden gedaan op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat, volstaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. [...]

[...]

74 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat, aangezien gezinshereniging de algemene regel is, de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 strikt moet worden uitgelegd. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid dus niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn en aan het nuttig effect daarvan (arrest Chakroun, punt 43).

75 Ten slotte moet in herinnering worden gebracht dat, zoals uit punt 2 van de considerans van richtlijn 2003/86 blijkt, deze de in het Handvest neergelegde grondrechten en beginselen erkent.

76 Artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de door artikel 8, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde rechten, erkent het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Deze bepaling van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting, rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind, en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig voormeld artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden (zie reeds aangehaald arrest Parlement/Raad, punt 58, en arrest van 23 december 2009, Detiček, C- 403/09 PPU, Jurispr. blz. I- 12193, punt 54).

77 Artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 mag niet aldus worden uitgelegd en toegepast dat deze toepassing zou indruisen tegen de in voormelde bepalingen van het Handvest neergelegde grondrechten.

78 De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

Er dient aldus te worden aangenomen dat de richtlijn 2003/86/EG voorziet dat in situaties waarin er geen nauwkeurige positieve verplichtingen zijn, bv. wegens niet voldoen aan een wettelijke voorwaarde, er een individueel onderzoek/belangenafweging moet zijn in het licht van artikelen 17 en 5, lid 5 van de richtlijn, begrepen tegen de achtergrond van de doelstelling van de richtlijn en het nuttig effect ervan, de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM en het belang van het kind. Bij deze afweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, hier is de positieve verplichting niet nauwkeurig omdat lidstaten een handelingsvrijheid hebben in zoverre deze redelijk wordt ingevuld. Indien deze afweging in het voordeel van de vreemdeling uitdraait, dan volgt een positieve verplichting uit artikel 8 van het EVRM, hetgeen inhoudt dat de lidstaat het verzoek om gezinshereniging moet aanvaarden.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt in dit verband dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- / privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad herhaalt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing weliswaar twijfels uitte betreffende de werkelijke identiteit van de aanvrager, doch niet blijkt dat deze twijfels voldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden. In de huidige stand van het geding kan een beschermenswaardig gezinsleven worden aangenomen en liggen onvoldoende elementen voor die hier anders over kunnen doen oordelen. Er wordt eveneens herhaald dat in casu de mogelijkheid om in het herkomstland het gezinsleven verder te zetten problematisch is, nu de echtgenoot erkend vluchteling is en niet direct blijkt dat er sprake is van een derde land waar de gezinshereniging mogelijk is. In casu wordt verder wezenlijk niet betwist dat het bewijs van de verwantschapsband voorlag noch dat verzoekster in beginsel in aanmerking kan komen voor gezinshereniging. In dergelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat verweerder, in het licht van voorgaande bespreking, in casu een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. In casu blijkt niet dat dergelijke belangenafweging werd doorgevoerd en de Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). De Raad kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is tegemoetgekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De belangenafweging en beoordeling waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota betreft een a posteriori motivering en kan door verweerder niet dienstig worden bijgebracht om de vermelde onregelmatigheid recht te zetten.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond en geven aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS